

nut vožnje od Potrne (Laa-feld). Njegovi starši so na začetku 20. stoletja žive-li prav v našem kulturnem domu. Zato imajo v tej hiši, v tako imenovanem mu-zeju manjšin, prostor tudi druge narodne skupnosti. Glavni del pa je seveda posvečen zgodovini štajerskih Slovencev, torej od prvih slovanskih priseljencev do današnjih časov. Naši obi-skovalci lahko tudi prisluh-nejo osebnim pripovedo-vanjem ljudi tu in onstran meje. Tako dobijo vtis, ka-kšno je bilo življenje ob meji, z mejo in z dvema je-zikom. In morda je obi-skovalcem potem položaj štajerskih Slovencev bolj razumljiv.

Kakšen je pomen Pavlove hiše za štajerske Slovence? Kdo od visokih političnih ali drugih predstavnikov je že prestopil njen prag? Koga bi rada pozdravila v njej?

Susanne Weitlaner: Pavlova hiša je odprta hiše, vanjo so vabljeni tako Slo-venci kot Nemci. Želimo ustvarjati ozračje, v kate-rem sta nemščina in slo-venščina enakopravni. Tu ni pomembno, ali kdo govo-ri „zgolj“ v slovenskem na-rečju ali v nemščini, ker ga starši niso naučili sloven-skega maternega jezika. Le s to odprtostjo lahko dose-žemo dobro sožitje in tudi večje sprejemanje sloven-ščine kot enakopravnega jezika. V naši hiši sta bila zdajšnji predsednik Heinz Fischer in nekdanji sloven-ski predsednik Milan Ku-čan. Kot prvi deželni glavar je prišla na obisk Waltraud Klasnic, gost v naši hiši

je bil tudi sedanji štajerski deželni glavar Franz Voves, obiskal nas je tudi minister Boštjan Žekš. Seveda je bilo še veliko drugih obiskov. Za medije veljajo znana imena, zame pa šteje vsak gost, ki se zanima za naše delo.

Kateri so bili tisti mejniki, ki so Slovence na Štajerskem pripeljali tja, kjer so danes?

Susanne Weitlaner: Leto 1988 – ker se je takrat usta-novilo društvo. Leto 1998 – ker smo javno otvorili Pa-vlovo hišo. Leto 2001 – ker je prvič kak štajerski dežel-ni glavar obiskal Pavlovo hišo. Leto 2003 – ker smo končno dobili en sedež v sosvetu pri zveznemu kan-clerju, kar je bilo znamenje priznanja. Leto 2008 – ker smo postavili dvojezični ka-žipot. In vmes so vsi ti mali koraki, ki so tako pomemb-ni, da prideš do mejnika.

Kakšne so vizije za priho-dnost?

Susanne Weitlaner: Vi-zija je, da bi na obmej-nem območju spet zažive-la dvojezičnost kot nekaj vsakdanjega ter da bi bila slovenski in nemški jezik enakopravna. Menim, da je v Evropski uniji, kjer se go-vari o enotnosti v različno-sti ter o pomenu regij, treba skrbeti tudi za (dobesedno) razumevanje sosedu.

Kako se z deželno politiko pogovarjate o Slovencih na Štajerskem?

Susanne Weitlaner: Poli-tika na Štajerskem se tako kot povsod drugod izogi-ba vročim temam, ki ji niso v korist. Je pa treba reči, da se je v primerjavi z začetki

delovanja Kulturnega dru-štva člen 7 ozračje spreme-nilo na bolje. Ne govorijo več o tem, da gre glede šta-jerskih Slovencev za pomo-to v Avstrijski državni po-godbi. S svojim delom smo tudi dokazali, da nas ne morejo več spregledati.

Kakšni so stiki s koroškimi Slovenci?

Susanne Weitlaner: Stiki s koroškimi Slovenci so do-bri tako na kulturni in šol-ski kot tudi na politični rav-ni. Včasih stojimo v senci „velikega brata“, toda ta ve-liko brat nam, kadar je po-trebno, stoji ob strani. Kar zadeva položaj in zgodovi-no manjšine, pa so si bolj podobni porabski in štajer-ski Slovenci. Nekajkrat sem se že srečala s pričakova-nji, da bi moral biti položaj Slovencev na Štajerskem podoben tistemu na Koro-škem, torej 100 zborov in 50 gledaliških skupin. Tež-ko je pojasniti, da se je zgo-dovina štajerskih Slovencev razvijala drugače. Nekat-eri se pač ne morejo odpove-dati svojemu gledanju.

Kako se vidiš kot pripadnica štajerskih Slovencev?

Susanne Weitlaner: Nisem štajerska Slovenka v ožjem, avtohtonem smislu, ker sem odraščala v Gradcu in je moja mati iz Gorenjske. Sem pa Štajerka, govorim (tudi) slovensko, počutim se doma tako v Gradcu kot tudi na južnem Štajerskem. Mislím, da ne smemo deliti ljudi na „ta prave“ Slovence in na „ta napačne“, ker svet ni belo-črn, temveč tudi siv, upoštevatí in ceniti pa mo-ramo še odtenke vmes.

Kakšno vlogo igrata zate slovenski in nemški jezik?

Susanne Weitlaner: Dve duši v prsni, ki pa se ne pre-pirata za prostor. Enkrat dobi več prostora ena, dru-gič druga duša. Ne bi hotela živeti brez ene od njiju.

Izdaj nam zdaj še nekaj o sebi. Kje si rojena, kje si od-raščala, kakšni so tvoji ko-njički, kaj te najbolj veseli, o čem sanjaš?

Susanne Weitlaner: Roje-na sem v Gradcu, tam sem tudi odraščala. Po gimnazi-ji sem študirala slovenščino in ruščino kot pedagoško smer. Moja druga domovi-na so bili vinogradi južne Štajerske, kjer sem bila sko-raj vsak konec tedna. Na so-sedovi kmetiji sem se nau-čila molsti krave, še vedno sem nora na vonj kravjega hleva. V vinogradu sem se sankala in hodila v gozd na-birat gobe. Rada se spomi-njam tudi počitnic pri soro-dnikih v Sloveniji.

Od svojega osmega leta igram na citre. V citrar-skem društvu v Gradcu igram, odkar sem začela študirati. Rada pojem, za-enkrat samo pod tušem in v avtu, rada imam ročno delo, a ni časa za nj. Obožujem kriminalke in nasploh rada berem. Želim si potovanja v Kazahstan, kjer sem bila že dvakrat, in v druge države Centralne Azije, in sicer za mesec, dva ali tudi več. Vle-če me tudi v Argentino in Čile. Nasploh rada potujem in mi je vsak kraj zanimiv. O čem pa sanjam? Tega ne smem povedati na glas, si-cer se mi sanje ne bodo ure-sničile ...